

KARUŠS AKOPJANS

1926-1982

— Mākslinieks ir dzimis 1926. gadā Armēnijā. Dzīvoja Rīgā 30 gadus, līdz 1982. Karušs bija Latvijas Mākslinieku Savienības (LMS) biedris un viens no labi pazīstamiem māksliniekiem Latvijā un Armēnijā 60-80's. Viņš bija izcilā Latvijas tēlnieka, profesora Teodora Zaļkalna un Kārļa Zemdegas students Latvijas Mākslas Akadēmijā 50' gados. Karušam bija daudz personālās un kolektīvās izstādes Latvijā, Armēnijā, Krievijā. Mākslinieks bija ārkārti radošs, produktīvs, strādāja galvenokārt kā tēlnieks, arī kā grafiķis (linogriezums, pašu radīto grafikas tehniku, serigrāfiju).

Akopjana mākslas darbus varētu raksturot kā metaforisko simbolismu. Galvenā tēma viņa darbos: maize, mīlestība, ģimene, māte, mūzika. Viņa darbi izcēlās no visiem tā laika mākslas virzieniem. Darbi, kurus radīja Karušs, ir pilnīgi unikāli, salīdzinot ar oficiālo mākslas stilu 50-80's Padomju Savienībā.

«Armēnijas Raprodija»

Grafika

Šis mākslas projekts piedāvā ekspresīvu un simbolisku kolekciju ar spēcīgu vizuālo identitāti. Darbos dominē intensīva krāsu palete, bieži izmantojot sarkanus, zilus un dzeltenus toņus, un to stilu var saistīt ar ekspresionismu un kubismu. Mākslinieks izmanto deformētas, bet atpazīstamas figūras, lai nodotu dziļas emocijas un sociālus komentārus.

Savos darbos mākslinieks risina eksistenciālas un sociāli kritiskas problēmas. Šie jēdzieni, kā mīlestība, ģimene, māte liecina par cilvēku mijiedarbības, varas struktūru un emocionālo stāvokļu izpēti. Vairākos attēlos redzamas figūras, kas ir iesaistītas konfliktā vai savstarpējā mijiedarbībā, kas var tikt interpretēts kā pārdomas par starppersonu attiecībām un cilvēka stāvokli.

Stilistiski darbi ir dinamiski, ar neapstrādātu enerģiju, kas atgādina grafiti mākslu un muralismu. Mākslinieks spēlējās ar līnijām, ēnām un pārklājumiem, radot dziļuma un kustības sajūtu. Daži attēli izmanto vairāk monohromatisku vai klusinātu krāsu gammu, kas rada kontrastu ar spilgtākajām kompozīcijām un piešķir kolekcijai daudzveidību.

Kopumā šis ir spēcīgs un aizraujošs mākslas projekts, kas balansē starp figuratīvo un abstrakto. Tas izaicina skatītāju pārdomāt sociālos jautājumus un cilvēka emocijas vizuāli un emocionāli iespaidīgā veidā.

Skulptūras

Akopjana skulptūru projekts demonstrē spēcīgu, eksperimentālu pieeju formai, krāsai un faktūrai, aizgūstot ietekmes gan no kubisma, gan primitīvisma tradīcijām. Skulptūras raksturo abstrakta, bet vienlaikus figurāla izteiksme, kurā sejas un cilvēka iezīmes tiek sadalītas ģeometriskās formās, krāsainās virsmās un sarežģītos rakstos. Īpaši iespaidīga ir krāsu izmantošana – zemes toņi un kaļķainie pigmenti piešķir darbiem arhaisku, gandrīz laikmetu pārvarošu kvalitāti. Dažas skulptūras atgādina rituālas maskas, savukārt citas atspoguļo modernistisku eksperimentēšanu ar apjomiem un sadrumstalotām plaknēm. Materiālu izmantojums ir rotājīgs – krāsoti elementi un raupjās virsmas veido dinamisku kontrastu.

Vairākās skulptūrās jūtama meditatīva vai simboliska kvalitāte, īpaši tajās, kuras attēlo mātīšķību un rūpes, izmantojot stilizētas, savijušās figūras. Tajā pašā laikā dažos kantainākajos un sadrumstalotajos tēlos jūtama brutālistiska un gandrīz brutāla enerģija, kurā sejas vaibsti tiek sadalīti un abstrahēti līdz gandrīz neatpazīstamām formām.

Šis modelis bija konceptuāls skiču variants laikmetīgās mākslas muzejam. Tas demonstrē Akopjana vizionāru pieeju arhitektūrai, kur ēkas forma nepielāgojas tradicionālajiem estētikas standartiem, bet gan izpauž māksliniecisكو brīvību.

Asimetriskās līnijas, skulpturālie apjomi un maskai līdzīgie atvērumi liecina par struktūru, kas ne tikai glabātu mākslu, bet pati būtu mākslas darbs.

Vieglāk pamanīt atsaucēs gan uz brutālismu ar tā neapstrādāto materiālu lietojumu, gan uz Gaudi organisko arhitektūru, kur ēkas saplūst ar mākslinieka intuitīvo redzējumu.

Tas, ka šī ideja nekad netika īstenota, piešķir skulptūrai īpašu melanholisku dimensiju – tā stāv kā relikts no alternatīvas arhitektūras. Tajā pašā laikā tā demonstrē mākslas nemirstīgo spēku un atgādina, ka dažas no vispievilcīgākajām koncepcijām bieži paliek ideju līmenī – kā iztēles fragmenti no citas realitātes.

This model was a conceptual sketch for a contemporary art museum. It demonstrates Akopjan's visionary approach to architecture, where the building's form does not conform to traditional aesthetic norms but instead expresses artistic freedom. The asymmetrical lines, sculptural volumes, and mask-like openings suggest a structure that would not only house art but be a work of art itself.

One can easily see references both to Brutalism, with its raw materiality, and to Gaudi's organic architecture, where structures merge with the artist's intuitive vision.

The fact that this idea was never brought to life gives the sculpture a special melancholic dimension – it stands as a relic of an alternative architectural future that never came to be. At the same time, it shows the enduring power of art and reminds us that some of the most fascinating concepts often remain at the level of ideas fragments of imagination from another reality.

— Karush Akopian was born in 1926 in Armenia. He lived in Riga for 30 years, until he died in 1982. Karush was a member of the Latvian Artists' Union (LMS) and one of the wellknown artists in Latvia and Armenia in the 60-80s. He was a student of the outstanding Latvian sculptor, professor Teodors Zaļkalns and Kārlis Zemdega at the Latvian Academy of Arts in the 50s. Karush had many solo and collective exhibitions in Latvia, Armenia, and Russia. The artist was highly creative, productive, worked mainly as a sculptor, also as a graphic artist (linocut, his own graphic technique, serigraphy).

Akopian's artworks could be described as metaphorical symbolism. The main theme in his works: bread, love, family, mother, music. His works stood out from all the art movements of that time. The works created by Karush are completely unique compared to the official art style of the 50-80's in the Soviet Union.

«Armenian Rhapsody»

Graphic art

This art project offers an expressive and symbolic collection with a strong visual identity. The works are dominated by an intense color palette, often using shades of red, blue, and yellow, and their style can be associated with Expressionism and Cubism. The artist employs distorted yet recognizable figures to convey deep emotions and social commentary.

In their works, the artist addresses existential and socially critical issues. Concepts such as love, family, and motherhood point to an exploration of human interaction, power structures, and emotional states. In several images, figures are seen engaged in conflict or mutual interaction, which can be interpreted as a reflection on interpersonal relationships and the human condition.

Stylistically, the works are dynamic, with a raw energy reminiscent of graffiti art and muralism. The artist plays with lines, shadows, and overlays, creating a sense of depth and movement. Some images utilize a more monochromatic or muted color scheme, creating contrast with the brighter compositions and adding variety to the collection.

Overall, this is a powerful and captivating art project that balances between the figurative and the abstract. It challenges the viewer to reflect on social issues and human emotions in a visually and emotionally impactful way.

Sculptures

Akopian's sculpture project demonstrates a bold, experimental approach to form, color, and texture, drawing influences from both Cubism and Primitivist traditions. The sculptures are characterized by an abstract yet figurative expression, where faces and human features are broken down into geometric shapes, colorful surfaces, and intricate patterns. The use of color is particularly striking – earthy tones and chalky pigments give the works an archaic, almost timeless quality. Some sculptures resemble ritual masks, while others reflect a modernist experimentation with volume and fragmented planes. The use of materials is playful – painted elements and rough surfaces create a dynamic contrast.

Many of the sculptures convey a meditative or symbolic quality, especially those depicting motherhood and care through stylized, intertwined figures. At the same time, in some of the more angular and fragmented pieces, there is a brutalist and almost brutal energy, where facial features are broken down and abstracted to nearly unrecognizable forms.